

[Behnke]

Et andet interessant område, som der heller ikke må spares på, men hvor der oven i købet ligger en hensigtserklæring om, at man hvert år skal bruge flere penge, er ulandsstøtten. Her regner man med at bruge hele 5,6 mia. kr. i forskellige former for ulandsbistand. Oven i det kommer administrationen af pengene, så vi nærmer os meget hurtigt 6 mia. kr. eller det, der svarer til driften af hele 10 rigshospitaler.

Det kan lyde som en søgt sammenligning, men rent faktisk mener vi, at det ikke er værdigt for Danmark, at vi rejser den store verden rundt og spiller den barmhjertige samaritan, når vi samtidig ikke er i stand til at hjælpe de skatteplagede danskere, som bliver syge. Det er ganske enkelt en hån over for de danskere.

Omkostningerne til flygtninge stiger også fra 1,8 mia. kr., som det er anslået til at blive i år, helt op imod 2½ mia. kr. i 1991, og det er oven i købet under forudsætning af, at vi kun modtager 1.200 personer om året. Det kan enhver sige sig selv er alt for lavt sat, alene når man ser på reglerne for familiesammenføring. Her kommer vi også til at skulle bruge uhyggeligt mange ekstra penge på omkostninger til at få flygtninge til Danmark.

Så har vi i finansloven også en, jeg vil næsten kalde det spøgelseskonto, nemlig budgetreguleringerne, og budgetredigeringen for oktober viser, at 1987 nok ender med væsentlige budgetoverskridelser på temmelig mange ministerier, og for 1988-forslaget er der netto lagt op til over minus 2,8 mia. kr. i budgetreguleringer ude omkring i de forskellige ministerier. Bag disse minus 2,8 mia. kr. skjuler sig, jeg er lige ved at sige heldigvis, kun 100 mill. kr. ekstra penge til frie budgetforbrug, og så er der altså i alt 2,7 mia. kr. i åbne besparelser. Dertil kommer, at der i Finansministeriet også ligger omkring 1½ mia. kr. i besparelser, altså 4,3 mia. kr. uden navn på, som så skal fordeles senere. Det er, hvad Fremskridtspartiet vil betegne som en tøsedrengpolitik. Folketinget og ikke mindst regeringen skal ikke blot lægge over 4 mia. kr. unavnigvne besparelser fast i en finanslov. Det lugter i første omgang langt væk af panisk behov for at opvise en finanslov uden alt for store umiddelbare underskud.

Men det andet problem, som straks er meget værre, er, at hvis Folketinget og ministrene med finansloven blot lægger det ud til det enkelte ministerium, departementer og kontorer at sør-

ge for disse besparelser, bliver det noget skidt. Ofte sker der det, at man f.eks. bruger procentmetoden, altså hvor hvert enkelt kontor eller departement skal spare lige mange procent uden hensyn til, hvad der er nødvendigt, og uden hensyn til, hvad der er direkte offentligt fråds.

Endnu et problem er, at hvis personerne skal ud at lege den, som flaskehalsen peger på, kan de alle sammen hurtigt blive enige om, at det i hvert fald ikke er deres kolleger, som skal fyres, og så rammer besparelserne projekterne med det resultat, at stadig flere og flere offentligt ansatte administrerer mindre og mindre projekter.

Der skal derfor gives politiske retningslinjer om, hvor der skal spares, og hvad der skal spares. Fremskridtspartiet har brugt foreløbig 15 år til at sætte navn på disse besparelser. Det er en upopulær gerning, og vi er ikke et øjeblik i tvivl om, at det er derfor, mine ærede kolleger i denne sal kryber udenom ved at overlade sorteper til andre, men som sagt, det betegner vi som en tøsedrengpolitik.

Ud over disse skjulte forsøg på at få forslaget til at se mindre voldsomt ud er der også en række områder, som slet ikke er medtaget i den foreliggende udgave af finansloven for 1988. Vi ser derfor med frygt frem til, hvordan forslaget ser ud ved anden og tredje behandling. Indledningsvis mangler der det nye forsvarsforlig. Budgettet regner med en enkelt milliard mere end 1987, men der er vel næppe nogen, der tror, at vi lander på det beløb.

Dagspressen har siden august måned været fyldt med beretninger om, hvor mange penge der mangler i finansloven, og det har typisk været partier, som har fået lovforslag gennemført uden om regeringen, der har ledt forgæves efter midler til deres udgiftsfrådsrækker. Det anslås således, at der sammenlagt mangler ca. 6 mia. kr. i finansloven, som den foreligger her, og det tror vi desværre ikke på kommer til at holde stik. Når først EF-ordningerne og EF-budgetterne kommer på plads, og når alle de økonomiske konsekvenser af dette Tings frådserier bliver talt sammen, kan vi meget vel lande på den forkerte side af 8 mia. kr. i underskud, direkte eller indirekte.

Der skal derfor gennemføres besparelser, medmindre salen her vil tillade optagelse af endnu flere børnebørnsfjendske udenlandslån